

Pamflet

Núm. 27 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 18 de juliol del 1936

El pròxim Congrés d'Esquerra

Amb certa por ens atrevim a parlar altra vegada del Congrés de l'Esquerra Republicana perquè ens temem un altre ajornament. Que encara que rondinem ens hi haurem de conformar. Com a Partit governamental no podem crear dificultats ni tan sols distreure el nostre Govern de la Generalitat, ni tampoc el Govern de l'Estat.

Aquest és el drama interior de l'Esquerra: governa gairebé per enter Catalunya —els aliats si han d'ésser correctes han d'acceptar les nostres decisions com a Partit més potent i no voler imposar-nos més que pel raonament— i, no obstant, no es pot fer la seva voluntat, com no la poden complir els nostres governants.

Perquè les facultats que ens dona l'Estatut ens allunyen encara de les facultats que té un Estat. De fet, Catalunya no té més que delegacions de serveis, la seva sobirania és inexistència. És poble controlat en el que pot decidir, però en la majoria de coses no té el poder de decisió, sinó el d'execució, com una sucursal del Govern de l'Estat. Podem repetir, com un orador de l'acte del Casal Català, del qual en reproduïrem els discursos en el número passat, que l'Estatut és alimentat amb desferres de poder. Però, àdhuc, aquesta apreciació peca d'optimista.

I és clar, això crea un malestar dins del Partit. Malestar que entre tots n'hem de passar la pena i mirar de suportar-lo com millor es pugui. Els homes de dalt es queixen que la massa no estigui satisfeta i rondini i prengui acords indiscrets i sovint impertinents. Adolorits per la situació subordinada que els col·loca unes facultats minimitzades, coents de no poder fer el que creuen convenient i que sovint no siguin creguts i els seus consells siguin vans i que, per altra part, no puguin exterioritzar la seva insatisfacció i la seva protesta, per a no crear dificultats als governs formats per amics i aliats, i, a més, per a no augmentar en aquests moments de desequilibri la confusió i el desgavell, s'irriten, és clar, que els de baix remoregin o cridin i precisament en aquelles coses que els recorda la ineficàcia i els aviva la llaga.

I els de baix, amb aquella ingenuïtat i senzillesa de l'home del carrer, no capen que la voluntat popular no trobi una fàcil realització. Es creuen poble, es senten nació perquè els de la seva mateixa parla, que viuen dins la mateixa feixa del mapa, desitgen en majoria la mateixa cosa. Però de Nació no ho és Catalunya més que en esperit: l'Estat no l'ha acceptada encara. En virtut d'un pacte tenim més atribucions que les velles províncies, però encara dins de la República no som Estat ni com Estat podem regular la nostra voluntat.

Podem, com a Partit que intervé al

Parlament de la República, exposar i intentar d'imposar el nostre criteri. En teoria sí, però la pràctica ho complica. La primera complicació és que el partit català més nombrós dins les Corts espanyoles, com és lògic, és qui governa Catalunya, i la seva actuació compromet el Govern de la Generalitat. Durant els primers temps del bienni negre vam comprovar prou i massa els entrebancs, malestres i conflictes que motiva un Govern de la República políticament advers (encara que fos regit per l'inefable Samper). La minoria catalana es veu lligada per la discreció a què obliga el fet de governar dintre Catalunya. A més, en aquests temps en els quals les multituds de les províncies espanyoles es troben

molt insuficientment controlades, és exposat que nosaltres augmentem el deficit.

Aquesta disparitat tan evident entre el voler i el poder podria neguitejar el Congrés. Però estem segurs de la comprensió de tots per a què no s'exterioritzi, o si es fa, no es pretengui altre propòsit que marcar posicions. L'Esquerra Republicana de Catalunya, com tot partit, ha d'apuntar-se en la confiança mútua. Si la massa malfia dels dirigents, o els dirigents del cos de militants, la persistència del Partit és una insinceritat que no perdura molt de temps. Uns i altres s'han d'obrir un crèdit sense termini definit, perquè la fe no té dates.

I, sobretot, pesarà un gran sentit de

responsabilitat. Seria un suïcidi no solament l'escisió, sinó també la baralla cridanera, la perspectiva a una pròxima divisió que ens faria malfiar dels companys.

Esquerra Republicana és el Partit màxim per a l'estructuració de la Democràcia Catalana. La seva falla deixaria el nostre poble mancat d'un instrument de coordinació de les possibilitats actuals i de les esperances per al demà. Mentre en l'oposició s'estructurava un altre organisme polític la governació recauria a mans de les dretes que ja sabem que són barroeres. L'Esquerra ha de sortir més forta que mai del pròxim Congrés.

Això no vol pas dir que s'hagi de matar ni aquellar matisacions. Ho hem dit mil vegades, un gran partit només sobreviu en fer convalidar diferents gradacions en el criteri polític dins d'un programa coincident. Àdhuc l'individu troba dificultat en encabir-se dins d'un credo que respongui per enter a la seva mentalitat i ideari. En aquest aspecte tothom ha de fer un esforç i un sacrifici. Sense renunciar, però, a laborar que el seu pensament s'acrediti i imposi per fi.

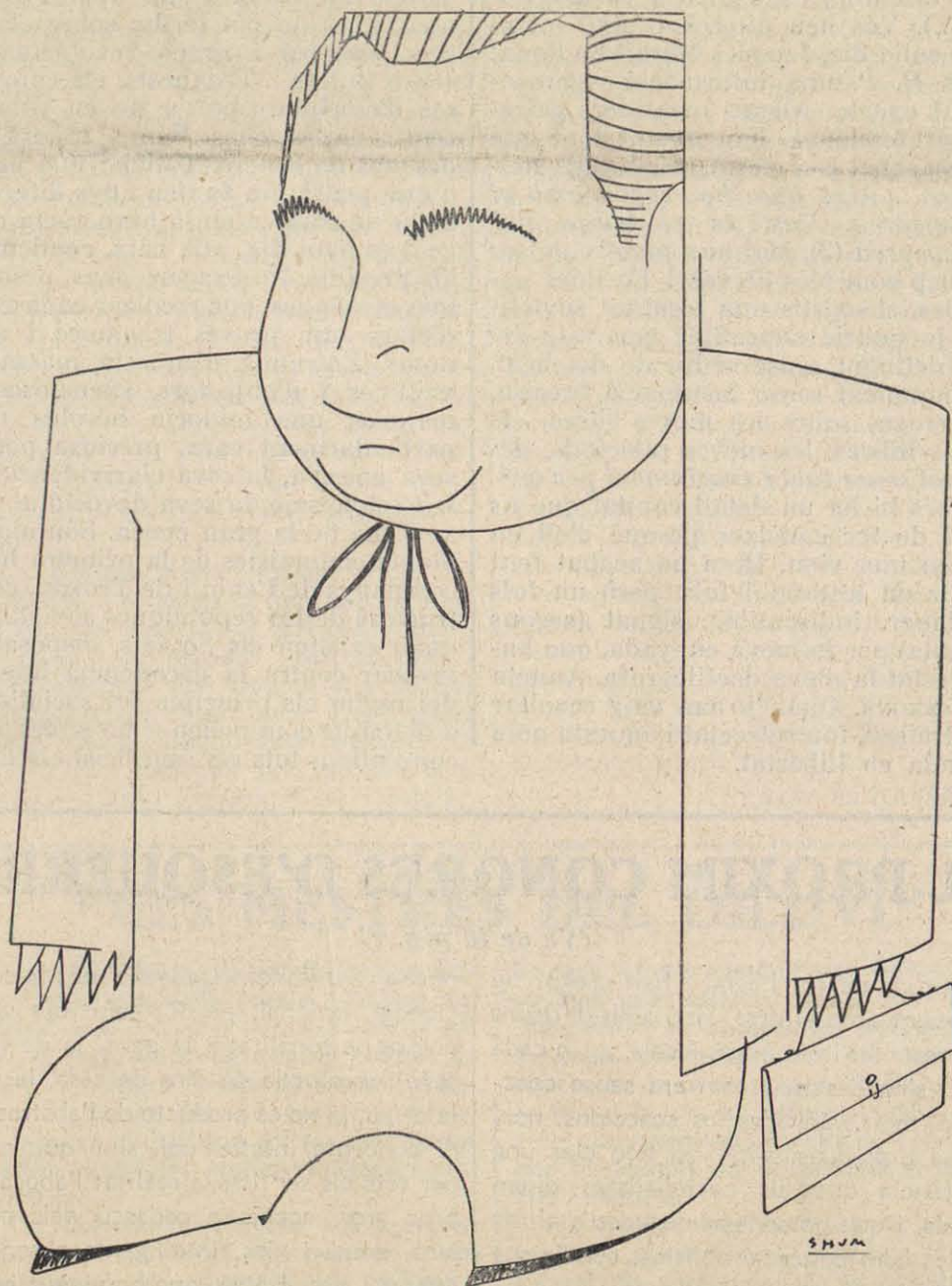
Això, per força, ha de crear matisacions i nuclis que les sostinguin. Un partit és sempre una pedrera de noves idealitats o, més justament dit, d'idealitats que ascendeixen vers una superació. Els que no ho fan s'encloten i perverteixen per manca d'atmosfera. Recordem ací els disgustos que la immobilitat ha produït al partit radical-socialista francès i la mort, irrespectuosa si voleu, però mortal al capdavant, del partit liberal anglès. Un partit ha de tenir incommovibles els principis. Però uns principis donen sempre un ample camp d'interpretació. Uns principis comporten la possibilitat de determinar, i àdhuc triar, els termes.

Que és això el que els dona la gran eficàcia en la vida dels pobles. Cada partit ha de guardar en els seus rengles el nucli que tingui la tàctica adient a l'hora. Com un exèrcit ha de fer avançar l'arma que reclama el moment. No és qüestió d'oportunisme, sinó d'oportunitat i és de folls renunciar de bell antuvi a les possibilitats futures.

Aquest criteri ha de fer que tots els homes d'Esquerra Republicana es comprometin a col·laborar a l'obra comuna. Però que s'hi comprometin amb entusiasme, amb fe incondicionada que no sigui conformació a suportar-se, sinó decisió ferma de maldar per la grandesa de Catalunya.

Que aquest és el punt viu, neuràlgic de la nostra actuació. Catalunya ha d'ésser per al català d'esquerra el suport de totes les seves reivindicacions; en Catalunya ha de trobar l'esplai en tot l'esperit justicier que l'anima. En les hores trasbalsades que viu la República, quan les

(Passa a la pàgina següent)

ROC BORONAT

Pels camins de la Pàtria va trobar uns homes desconhortats, que els altres bandejaven perquè sofrien i els recordaven el dolor i Boronat els recollí. Els recollí perquè eren homes, però també perquè eren Pàtria. I dins dels seus ulls sense llum els clavà Catalunya i la sentiren amorosa i bondadosa perquè era Boronat que la menava vers ells.